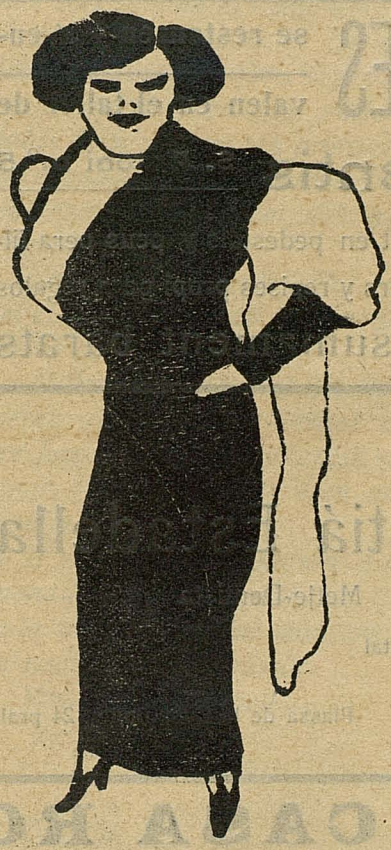
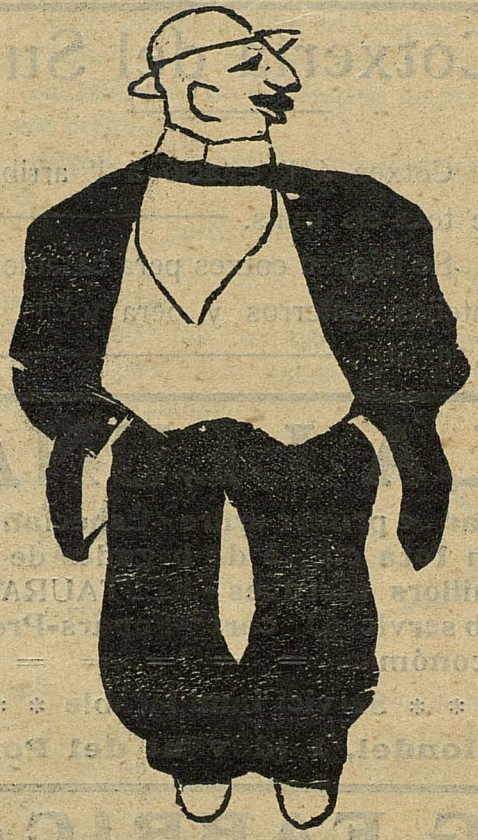

Potieracia

—Deu esser horrorós pera vostés el dejuni.
—Mentres hi hagin ous y llet!

Galletes PATRIA

Unic representant: RAMÓN IBAÑEZ BENET.-Lleida

J. Agustí Blasco

Sastreria.-Major, 82.

ARMERIA Y CERRALLERIA

de

Joan & Balasch

Gran existencia d' articles de cassar y de sport

DESPATX.-Plassa de la Sal 3--TALLERS

Afores del pont

MOBLES se restauren y s' en-
valen en el taller de

R. Sentis S. Antoni n.º 5

Extens surtit en pedestals y peus pera fil-
tres. * Etajers y repises propi pera regalos

Preus sumament barats

Cotxeria del Suis

Cotxes á l' estació á l' arribada
de tots els trens.

Se llóguen cotxes pera casaments,
bateijos, enterros y pera tot lo qu'
es desitgi.

Salustiá Estadella

Metje-Dentista

Unic á la capital

Plassa de la Constitució, 24 pral.

LA LLUNA

Bar de primer ordre - Especialitat
en tota classe de begudes de les
millors marques - RESTAURANT
ab servici á la carta-Sopars-Preus
económics = = = = =

* * * Servici inmillorable * * *

Blondel, 1 (devant del Pont)

LA CASA ROIG FABRICA

xocolate desde l' any 1843 & Suposém qu' aixó
vol dir quel' fan bó.

El meu cor està sec, les passións l'han devastat y si em deixesis probar aquell liquit estic segur que en ell hi brotaria el desigt de possehirte á tu solsament, qu' el ompliria y no hi hauria por de qu' el mon, el dimoni y la carn conseguissin destrossarlo ab ses famolenques dents.

Vine ab mi, Jesús, y engarlandaré el meu cor pera rebrel, si no com mereixes, en la mida qu' ho permetin les meus forces.

Pero tu ja t' em entregues; pera redemirme vares encarnarte, pera redemirme vares pujar el Sólgotha y morires clavat en créu. Per mi, per les meues culpes t' has oferí en víctima propiciatoria. No ets tu, dones, el qu' has de venir á mi, sino jo el quí ha de venir ab tú.

Mes el mon es un parany, en el que facilment s' hi deixa caure la meua naturalesa, debil de per si, el dimoni ofrena á la meua vista temptacións afalagadores y irresistibles y la carn em desperta els sentits d' un modo aclaparador.

Y si no'm manqués la teua gracia, aquelles temptacións y desitjos serien com foc-follets qu' es desvaneixerien per si sols.

Deixem, dones, probar el liquit que tu derrames en el cor dels elegits y el meu s' enfortirà y no'l mourán altres ánsies que les de possehirte á tu solsament.

Divagacions

A Lleida s' ha format un triumvirat que, com el que 60 anys abans de J. C. constituiren els senyors César, Pompeio y Craso ab l' objecte d' imposarse en la direcció de la República Romana, es proposa dominar el cor de les damiseles y inclinarles á que rectifiquin els seus gustos y les seues aficions.

El triumvirat nascut ab aitals pretencions, el componen «El Diario», «El Correo» y «El Lúnes» y estém tentats per dir que representaria l' acumulació d' una potencialitat elevada al cubo, si no fos que les forces heterogenies no poden multiplicarse.

Aixis es que el fracás del triumvirat en qüestió es molt dificil d' evitar y nosaltres el preveiem com el ténic que anóncia l' enfonzament d' un edifici, després d' haverlo examinat y de notar la manca absoluta d' un fonament que li serveixca d' apóio.

L' obsessió que no déixa viure tranquils als elements que componen el triumvirat la constituim nosaltres, es la POTI.

Els no es póden avenir com s' arriben á vendre tans nombres, fins al extrém de que son molt pocs els veins de Lleida que no s' enterin setmanalment de lo que porta, mes nosaltres que sembla qu' havém nascut pera complaurer á tothom, volem explicarlos en poques paraules cóm ens ho fem.

Si començem per dir al aludit triunvirat que nosaltres som la personificació de l'abandono, som l'encarnació de l'indiferència, potser ho posará en dubte; y ab tot, es aixís.

La rialla que dibuixa els nostres llabis, té molt d'aquell pessimisme que domina á les ànimes escéptiques, que en res confien, per la senzilla rahó de que no creuen en res y per estalviarnos la feina de posar confiança en les coses no confiem ni en nosaltres mateixos.

Fetes aquestes confessions que per mes que semblin inverossímils, son la revelació d'un fet cert, no estranyará el triunvirat de la *decència* (?), que nosaltres siguem els que menys ens preocupem del modo de col·locar els nòmbers del nostre favoregut setmanari.

Y ab tot y la nostra apatía, la POTI es ven més cada setmana—la passada várem haver d'augmentar l'edició ab un centenar de nombres—y cada día rebem noves de que també es llegida á Igualada, á Montblanch, á Manresa y en una infinitat de poblacions, ònt, ni sisquera s'ens havia ocorregut pensar pugués interessarlos lo de Lleida.

La rahó es molt senzilla; com á les aludides poblacions es reben alguns nombres ja de «El Diario», ja de «El Correo», ja de «El Lúnes», al enterarse per médi dels mateixos de que á Lleida es fa un setmanari que sembla estigui inspirat pel dimoni en persona, doncs son tantes les monstruositats, tantes les indecencies de que 's fa ressó que fins fa horroritzar als més perversos, naturalment, els entren ganes de llegir-ne un nombre pera poguer esser testimonis irrecusables d'aquelles barbaritats que

veuen la llúm pública en mitg de la major impunitat. Y pera satisfer aquells desitjos, quan els ve á la má, el compren mes com que no hi troven aquells fantasmes qu' al purità triunvirat li fa veure la seua imaginació exaltada, tant sols pera conbribuir á la rabietta qu' aquest experimenta, encarreguen que en adevant els hu enviin y la circulació del nostre setmanari aumenta d'una manera maravellosa.

Aquesta es l'història veritat dels nostres continuats éxits, aquésta es la rahó de lo que ve succeint ab POTICRACIA. Al principi es venia poc, empró «El Diario» volgué desprestigiaria y ja es començá á vendre més y com més ha sostingut el seus tretze l'esmentat periódic, menys li ha costat á la POTI en arribar al estat floreixent en qu' avui es trova.

Nosaltres som aixís, els póros del nostre cos vessen franquesa: quan contestem á un contrincant ens traiem tot lo que pugui significar l'encobriment de la part més petita de veritat, y si al contrincant li estem obligats per favors rebuts, li donem les gracies.

Posats ja en el terreno de la franquesa, tansevaldrá qu' acavem d'anotar les diverses apreciacions qu' ens ha sugirit la campanya iniciada pel ja casi célebre triunvirat. Al principi, la veritat, ens creiem qu' els articles que tot sovint venia publicant «El Diario» contra la POTI, obeien á inspiracions de la quitxalla que tenia desitjos de popularitat y no sabia com conseguirla, empró ab el temps hem tingut de rectificar aquell criteri, doncs fins en Plinio, l'espasa reser-

vada per les polèmiques més trascendentals, en Plinio, el cap més gros de «El Diario», en Plinio, l' exemplar únic, la maravella rara, de qui diu el doctor Clapers que no més ni neix un cada mitg segle, en Plinio el filòsof, el teòlec, el moralista, es dedica á fantasejar sobre les ultra-conseqüències que portará la lectura de la POTI y després d' haver llegit en l' horòscopo que li serveix condimentats els acontejements del esdevenir, mata á un pobre jove en mitg de sofriments horribles, originats senzillament per l' insinuació que li ha revelat quelcom de la vida del seu pare.

Tot aixó, en Plinio ho presenta á la consideració de la *bona gent* com una mostra, doncs els cassos es multiplicarán y les víctimes serán tantes que no sabem si els fofers podrán donar l' abast.

¡Ni l' Enriqueta Martí!

«El Correo» també ha volgut posar en aixó del sanejament moral, la seua pica á Flandes. Y després d' haver passat molt temps sense portar cap article original, en dedica un á la POTI que 'ns demostra plenament la molta ximplerfa que deu abundar en el partit de qui es diu portavéu, des de el moment que sosté una publicació qu' estampa coses semblants.

«El Correo», es veritat no presenta á la POTI tant inhumanitaria com en Plinio y encara no se li ha ocorregut el fer morir á ningú á les seues mans, empró li concedeix una força sobre humana que si fossim en els temps del paganisme valdria á la POTI el calificatiu de divina.

Segons «El Correo» si els carlins llegeixen la POTI es degenerarán y l' esdeveniment de la república es un fet.

¡Carai! ¡Y nosaltres qu' ens créiem insignificants! ¿Qué fan els republicans que no venen á sobornarnos? Som una potencia de primera. «El Correo» ho diu; la república es un fet si es llegeix la POTI.

La POTI republicana? Doncs ¡visca la... Pepa!

La campanya iniciada y sostinguda contra la POTI pel aludit triunvirat es feta á base de sanejament moral, á base de decencia.

Mes nosaltres, com Jesús interrogava als faritzeus, preguntém als elements qu' ens combaten, ¿qui es d' entre vosaltres el que pot enjegar la primera pedra?

Perque si la curiositat ens porta algunes vegades á passar els ulls per les planes dels periódics que sostenen aquells elements, la moralitat veiem que hi queda en les mateixes molt mal parada y la decencia en resulta escarnida, ab l' agravant de que si ells hi falten d' un modo descarat, es perque els produeix beneficis positius.

Cóm gosen doncs á parlar els que per unes pessetes es riuen de la moralitat, donant cabuda en les publicacions que mantenen, anuncis que fan enrogir de vergonya y que si haguessim de calificar ab els mateixos termes que empleen els elements que 'ns combaten y qu' al ensemps en son acerrims defensors de la «Lliga del bon mot», ens veuríem obligats á dir que son una cloaca inmonda, ònt hi tróven abonament apropósit, totes les indecencies y porqueries?

Mes no es aquest el *quid* de la qüestió. Lo que hi ha, es que entre els elements qu' ens persegueixen, hi abunden els que, com el faritzéu de qu' ens parla l' Evangeli diuen á Deu: Senyor, jo he fet tantes obres de misericordia, senyor, jo he fet tantes almoines, senyor jo en el teu obsequi he fet tantes ablucions y es donen vergonya de dir, senyor jo he pecat, jo' soc réo de delictes.

Y blasonant d' una moralitat que destrueixen ab els seus actes, pretenen acallar els crits de la consciencia qu' els acusa y prediquen la decencia, pera qu' els tinguin per decents, y vólen ofegar á la POTI porque podria venir un jorn qu' els recordés que la carn es fláca y que l' home es débil.

El triunvirat á qui contestém després de divagar cada hú segons el seu modo de veure les coses, coincideix en aplicarnos els calificatius més denigrants: ens diuen degenerats, ens diuen l'escória de la societat, ens diuen tabernaris.

Nosaltres no tenim cap inconvenient en passar com á tals emprô havém de fer sapiguer á «El Correo» que moltes voltes quan aném als cafés-concerts ja hi trovem alguns dels seus redactors y havém de notificar als de «El Diario» que al anar nosaltres á la taberna, molts que en la composició del mateix tenen que veurer, ja fa un hora que hi son. Diguïmos, doncs ab franquesa sisquera una vegada, ¿quins son més borrarxos? Els que com nosaltres van á la taberna ó els que com ells, quan nosaltres hi entrém, ja fa un hora que hi son?

Y no els sembla que aqui hi vindrien de perilla aquelles paraules de l' oda del persa

Mohamed Scheuz-ed-din: «¿Com voléu que »dirigim els nostres passos á la mezquita si »els que deuen donar exemple han dirigit »els seus á la taberna!»

En un altre extrém, també coincideixen els components del triunvirat al aremetrer contra la POTI y es en el de que la Redacció d' aquesta la componen redactors de «El Ideal».

El joc es veu y com qu' es veu tampoc ha de sortir als del triunvirat tal com desitjen.

Nosaltres ja la suposém l' intenció que porten els esmentats elements al volguer presentar la POTI com á feudo de «El Ideal» L' intenció es dolenta. Es fer desistir á les ánimes timorates de les seues aficions per por d' una excomunió.

Mes son tant ignoscens, que no veuen que la mateixa sageta qu' ells han engegat pera ferirnos, ha de servirnos á nosaltres pera conseguir en ells lo qu' á nosaltres, no 'ns arriba.

Doncs han de sapiguer els elements triunvirs qu' á la POTI no hi ha ningú que sia redactor de «El Ideal» y en cambi, nosaltres podém denunciar á la llum pública que tan en la confecció de «El Lúnes» quina direcció va á cárrec de religiosos, com en la de «El Diario» ont s' hi apleguen bona part de sacerdots, com en la de «El Correo» que sempre blasona d' un extremat fervor religios, hi intervé precisament un redactor del periódic ex-comunicat.

¿Qu' els en sembla?.....

¡Y per avui, prou!

○ YE *Majita*, ven acà que estos señores quieren conocerte. Y dirijintse á nosaltres afegéis ab veu mellosa: *Es una niña esa hija mia.....*

Mirem ont la mamá havía dirigit els ulls cansats y abaixém els nostres fent un trágic silenci com si per l' ambient que rodeja 'l vetlladoret hi flotés, ab caracters de sang la cansoneta:

*Mi madre me casó
mi madre me casó
chiquitita y bonita
ay ay ay.*

Chiquitita y bonita.

S' insinua una conversa que no arrela y restém callats fins qu'ens desperta la presencia d' una bellesa qu' ab la rialla als llabis ens allarga la ma, una maneta fina y blanca com pell nevada.

S' asseu, després del consegüent *con el permiso*, al costat de la seua mamá qui ens fa la presentació ab les següents paraules:

Es muy joven esa hija Oh; y más loca! y continua parlant de la seua *Majita* y els seus ulls que ja han perdut fulgor, adquireixen tonalitats brillants y clou y obre llurs parpelles ab rapidesa fugintli de la cara aquella expressió de cansament per haver viscut massa depressa la vida. Y aixís ab el bust apoiat al respaldo de la cadira y fent jugar ab les mans un monedero de plata la mamá ens confessa que vendria 'l ánima sols pera embellir la seua *Majita*.

La *Majita* té la cara de les dones de *Goya*, el cabell negre y negres els ulls ab reflexes metàlics, petita la boca y els llabis roijos tan junts que semblen un sol. La roijor dels llabis de la *Majita* obsesiona tan que si se li disdibuisessin no sería la mateixa. Aproposit dels llabis un company de Redacció va dirli una galanteria qu' ella acullí ab picaments de mans: *Majita, tus labios son las rosas de tu cara.* La blancor de 'l seu rostre contrasta ab el roig sagnant dels llabis que surten més que la seua cara quin capet ornem flors del color dels llabis.

La *Majita* riu y xerra molt. Totes les frasses

que li diém les repeteix á la mama ab ingenuitat, fent gestos graciosos de nena, que la fan més adorable.

La *Majita* malgrat esser una nena, es ja una artista feta. El seu treball es fi com el seu repertori, y quan canta no entusiasma pero subjuga, sobre tot en aquella cansoneta: *Tiene mi mantón más flores...* que alterna ab *El lorito*, *Unos vienen y otros van*, *La reina del cortijo* y *Latigazos de un poeta*, y altres. Una d'aquestes li motivá un judici de faltes ab la célebre *Raquel Meller* quand actuava al teatre *Arnau*.

La mamá se queixa de qu' aquí no saben apreciar el delicat treball de la *Majita* y no l'aplaudeixen, car á Barcelona en tots els *musich-halls* que ha cantat el seu treball fou coronat ab els llaurers del éxit ..

Dos copets donats á les teclès del piano fan votar á la *Majita*, quí ab la carona asustada interroga á la mamá:

—¿Mamá, que canto?

—Tú dirás, hija, lo que quieras, pero canta bien que te oirán estos señores.

Y la *Majita* deixa l' *echarpe* que cobria els seus hombros blancs de llet y 'l deixa sobre la cadira y corre al tablado seguida de la mamá que no la pert de vista mentres canta els dos nombres de *turno*...

Ens quedém sols al vetlladoret y 's reproduceix el trágic silenci del principi, y mentres canta la *Majita* torna á flotar per l' ambient com una pesadilla ab caracters de sang els primers versos de la cansoneta:

*Mi madre me casó
mi madre me casó
chiquitita y bonita
ay ay ay
chiquitita y bonita...*

Agencia matrimonial

ASSÓ. — D. Miquel. — Domicili: Perxes de baix, 9.—Es un xicot de casa bastant acceptable y es un bon mosso, té 41 anys, moltes pretencions, gos, escopeta y mitja botiga als Perxes de baix; al gran mon casi no s' el coneix per altre nom que per el del comerciant dels brillants.

Es socio del Principal, diu que hi está tant bé y que n' está tan content que per res del mon s' hi donaria de baixa. De lo qu' está més satisfet es d' esser amic d' en Mario, d' en Ximenez del Rey y d' alternar, com ell hu fa, ab lo milloret de Lleida.

Ab lo que confessa que té una debilitat es ab lo parlar en castellá, y la especialitat seua está en la cassera; no fa molt els seus companys li dedicaren un diploma, qu' ens sabem de memoria lo que hi diu y que no publiquem perque hi han coses que no están bé.

Una de les manies més fortes que té, es la de que com es un poc calvo, diu que vol comprarse un bisonyé per lo que ha escrit diferents vegades á Madrid y á Barcelona, pero mai li han endevinat lo gust.

Aspira á una majordona.

FELIP.—D. Ramón.—Domicili: carrer Major, 47. Entre 'ls molts que hi han, es un dels xics més elegants y presumits de la nostra ciutat; té 35 anys, es amic d' en Periquín, de molts paigesos y també es socio del Principal, ont no va, perque diu que no li agradan els amos, calçe sabates de xarol y 's vesteix á Barcelona.

Ara acaben de nomenarlo president del grupo octau del Sindicat del Canal d' Urgell, y es representant d' una companyia de seguros; es ric, té moltes terres, aspira al títol de conde de Bell-lloch, y sabém que no li desagradaría, doncs n' hi té moltes ganexes, l' esser Diputat provincial.

Quan vá á Barcelona assisteix á les funcions del Liceo, y ara 's diu que vol posarse socio del Eqüestre. Té cotxes, caballs, cochero, ha tingut motocicleta, y fa correr que vol comprarse un automovil.

N' hi han unes quantes que l' están esperant, mes ell per ara fa 'l tonto y encara no s' ha decidit per cap.

SEGURA.—D. Paco.—Domicili: carrer Major, 37.—Per lo baix qu' es, casi casi es una mica massa gros. Té uns 40 anys, li ha

fet mal lo soroll de la moneda, llueix grosses anells, té gos y es un dels que van firmar aquell projecte del pont en que hi havía escales; es fill d' un llibreter del carrer de Caballers, ex concejal y heréu de la fortuna d' un comerciant establert en una gran ciutat de la isla de Cuba, ab aquell comers titolat B. B. B.

Té molt paper de l'Estat, y de la Habana, moltes terres y pis parat á Saragossa, Barcelona y Lleida; abans tenía un negre, mes com aquí de negres ja n' hi han molts el torná á embarcar cap á la seua terra.

Diu que li agraden els gossos ab deliri y que l' encanten els capells de dona.

AGELET GARRELL.—D. Pepe.—Domicili: Plassa de la Constitució, 23. Bastant prim, molt alt y ab la boca caiguda que li marca aquell geste no se sab si de disgustat ó de indiferent, lo que fá que tingue la figura esllangueida. Té 35 anys, el carácter indecís, porta bastó, té la costum de seurer als caixóns de la casa Pons y Carrera, porta 'l bigot á lo Kaisser, y es fill de D. Miquel; ha sigut Diputat á Corts per el districte de Solsona, y el van reventar quan se va presentar per el de Lleida.

Además de tenir bona roba té cotxes, caballs, criats, un magnífic automovil, moltes propietats y es permet el luxe de passar moltes temporades fora.

Ha tingut pocs amors, se recorda de Valencia, y espera que vagin á buscarlo á casa.

Friboles

Divendres día 29.— La Meuca toca tot el día. Lo Parrano diu que s' haurá mort un canonge.—Noticia rebuda per un que ha vingut de la boda en bicicleta: Ahir se va casar á Barcelona 'l germá del Al-Arcalde senyor Mor lluint un flamant barrret de copa.—La Lola la Paraguaya marxa á Tortosa en tercera y al esser á les Borges uns francesos la conviden á passar á segona. Al baixar á Tortosa la Lola parla en francés.—En Josep M.ª Niubó comensa á fer el borrador de la carta que publicarà *El Lunes* el id.—A casa d' una modista de Fernando s' aburreixen totes les noies malgrat esser el sant de la mestressa qui toca ab molt gust el *No me mates...*—En Maginet Abadal comensa arroplegarse quartos qu' es posa á la butxaqueta esquerra pera anar á Caldes pel pròxim Maig.

Dissapte día 30.—San Régulo bisbe y patró dels regu... ladors.—En Plubins entra á la sabateria Condal á comprar trenta cèntims d' alló que cura 'ls ulls de poll.—Es

veuen molts estudiants que venen á passar festes y descansar dels estudis fets al *Arnau*, *Peña*, *Eden*, etc.—En Just, com en Pilatos, es renta les mans del asunto qu' ha armat tanta *mar y morena*.—Encara no ha caigut l' Institut.—Una artista que fa temps perteneix á les clases passives té 'l *capritxo* de demanar quatre mil peles al seu *propi*. D' aquesta feta 'l *propi* es torna sort.—L' auto de Fraga no atropella á ningú de lo que la Redacció en pés s' en alegra.

Diumenge día 31.—Diumenge de Rams. Al matí es veuen pels carrers moltes *palmes* y molts *pelmes*.— Molts *salta taulells* fumen puro de vint de l' Exposició y es fan llimpiar les sabates.— Arriven d' Alcarráz quatre músics y un tamboné *esquirols* pera suplir als de Lleida que al saver que tenien que vestir-se d' armats es declaren en vaga.— Dos ignocentes penjen la qua al potiner conegut pel Negre.—La aristocrática ma d' en Gassol llueix una anell de núvia ab diamants. *Santa Rita, santa Rita lo que da.....*—A les quatre surten de l' esglesia de les Dolors els *armats*. El *manaia* no hi veu, no savém si de content ó perque li tapa 'ls ulls la barba.—S' obre al públic el Kiosco de l' *escala al 4 %* instalat á la Plassa de la Constitució, propietat dels germans Jové. A l' inauguració hi estavem invitats pero deixarem d' anarhi per la possibilitat de trovarnos ab algú dels morals redactors d' *El Diario*. Desitjem forsa ingressos als senyors Jové.

Dilluns día 1 d' Abril.—Fa un vent que convida á no surtir de casa. En Herrera Gés, en Rosca y en Perequin es posen pedres á la butxaque.—En Macianet continua revent felicitacions per haver anat á la nostre *Agen-*

cia.—Arriva la Rosita del Oro. Mitja societat d' un comers de teixits está d' enhorabona.—En la secció de *Notícias*, *El País* d' avui fa sapiguer al seus llegidors que ha entrat á formar part de la seua Redacció, don Sebastián Vals, radical furibundo y colaborador d' *El Ideal*. Bona adquisició, bona.—Deixa de treballar la coneguda artista *Esperanto* pera dedicarse á *las labores propias de su sexo* pera quins quefers, no creintse prou, farà vindre mosses noves que rebran tots els dies y millor totes les nits.

Dimars dia 2.—San Francisquet Costa y per mols anys.—*El Diario* d' avui mata á un jove de divuit anys qu' es diu Juanito d' una enfermetat que desitjem no 'n morin els seus sants redactors y ens hu fan pagar á nosaltres. ¡Pobre Juanito!—A quarts de nou de la nit la Mari té un desitg y 'l satisfá.—Arriva una forastera, que posa á la acreditada Fonda Suissa, anomenada *Huberti* que dona l' opi y es la noia més maca que ha visitat nostra ciutat, segons opinió d' en Samuelito Perez.—Aquella criada maca y morena de Fernando trova á un nostre redactor y li diu que si li torném á posar ens esgarrapará. ¡Ay que gusto!—Els trens arriben al hora.—Els veïns de la plasseta de la Sal comensen á tirar pela de meló al sereno. El sereno diu que cantarà fort fins á marejarlos.—Lo Peret de París ens anuncia que molt promte vindrán artistes noves.

Dimecres dia 3.—El director d' orquesta de *La Paloma*, en Modesto Raidó estrena una gorra nova.—L' amich Bellart qui es casará 'l dilluns, s' examina de doctrina á l' esglesia de S. Joan. Ells li donen *aprobado* y nosaltres l' enhorabona.—*El Diario* pu-

blica la junta Directiva de la societat de taberners. D' aixó s' en diu *tener horror al mostillo*.—Un conegut industrial plega un salvavides qu' havia caigut d' un tercer pis del carrer Major y s' el posa á la cartera.—El Sultan menja en cassola.—Hi ha un redactor qu' está per la *Chensa*.—Encara no s' ha rebut el cartell de les Festes.—Comensan á limpijar els gegans y els cabetes. Lo Castro está satisfet.

Dijous dia 4.—Els senyors Mor, Prim, Grau, Diana, Barberá, Pinell, Pepito Albiñana y 2 H. P, entre altres, llueixen barret de copa.—En Redondo fa 'l *solitari* al Círcol Mercantil.—El *rey del varé* convida á beurer xampany en el acreditat y concorregut bar *La Lluna* á casi tots els de *La Paloma*.—El senyor Alcalde despatxa á un sereno porque després de cantar les hores, es dedicava á perfilar el *garrotn*.—En Francesc Roca y en Galcerán no van á seguir els monments. Potser no tenen traje negre.—Els de Reus están contents ab POTIRACIA y ens envien *tela* que tindrem de publicar en el número pròxim.—Al banquet de profanació que fan dinou de *Juventut Republicana* en Pere s' afarta.—A les 2 de la tarde, com comensa la festa, l' Aige deixa la gorra y agafa 'l sombrero.—Portan una besta y una vara d' arrenclador á casa 'l Victoriano Muñoz Vaja que demá tindrás escusa.

LA PALOMA

En aquesta Societat s' han acostumat á no deixarsen passar cap y, com diumenge era nit de professó, la funció que á aquell día corresponia la celebraren dissapte.

La gent no fou tan nombrosa com de costum.

— *Agua de noria*, ab més gargots qu' un *cartapacio* d' un patufet, sigué la primera de la nit.

S' estrená després *Efectos del divorcio*, de quina obra tenfem ganes de parlar extensament, pero devant d' aquell desfet de tonteries dubtém hi hagi ningú capás de gastar humor per dirne rés.

Pel que puguerem deduir, *Efectos del divorcio* es una obra traduïda del francès (aixó hu adivinarem pels noms dels protagonistes), del género *vaudevillesc*, carregada de insustancialitats, escenes inverosímils, cabanades á grapats, d' un dialecte ensopejat y benéit, digne d' esser escrit per un *Triquiñuelas* del *Diario*, y ilustrat ab numerets de música de gust assassi entr' ells *Els Segadors* ab compás de matxixa.

Malgrat l' opinió d' *El País*, l' obra es una calamitat més grossa qu' un article d' el *Lucifer el Duende*.

L' interpretació fou de dissapte y encara.

Els de *La Paloma*, donánt mostres de llestos, anunciaren *El poeta de la vida*,

Potieracia

completamente reformado, y efectivament, l' estudiantina que deuría surtir al segon quadro, com de costum, no 's vegé enlloc y 'l *reformado* tampoc.

L' únic nou qu' ens serviren fou la comparsa del *Whiky*, per les simpátiques senyorettes Clarita y Teresina Torres, quines admirablement ne ballaren un d' anglés, que tingueren que repetir per donar gust al públic que hu reclamá.

La tremenda Sra. Segovia, qui cada día guanya més terreny entre nosaltres, fins al punt de que temém que la seua rialla y gracia ens portin á fer excessos, estigué incansable y insuperable.

El demás regulars, y en conjunt, més aviat malament que bé, essent el resultat del dissapte un d' aquells que no tindrà necessitat en Panadés d' apuntarne al llibret dels éxits *¡Efectos del divorcio!*

¡Quan més no valdria tornar ab *La Casta* abans d' enredarse en estrenar obras com la de l' última nit!

POTIERACIA, á fora de la capital, es trova de venta:

A BARCELONA.—Kiosko del Sol núm. 2, Rambla de les Flors.

A TÁRREGA.—Llibrería Güell.

A BORJES BLANQUES.—Llibrería Boldú.

TIPO-LITOGRAFÍA SOL Y BENET. - LLEYDA.

Gran Café París

Tots els dies tarde y nit concert per nombroses artistes

Zucursal del Paradís

— ENTRADA LLIURE —

Es tant lo que dominan l'art en la sastreria

Gomá germans

que fins els esguerrats surten d'allí elegantíssims.

Eluentes com á miralls us deixarán les sabates si aneu á enllustrarles á casa en

CASCARRA

Plassa de la Sal, 20

També es ven crema de totes classes menos les fetes ab ous. Talons de goma, per no fer soroll al retirar, de totes mides

La acreditada CAMISERÍA d' en SIMEÓN IBARS, pagant tribut á la premsa recomana deixém aquest lloc en blanc.

TORRES

CONSULTORI

Medicina general

VIES URINARIES

« 606 »

PERXES DE BAIX, 10 = = = = =

= = = = = CONSULTA DE 11 A 1.

Taller y magatzém de mobles de CELESTINO JUVÉ

Especialitat ab los mobles fets per encarrec & Se serveix ab puntualitat

Despatx: Pescadería, 3, (Baixada de la Trinitat)

~ SOMBRETERERIA ~

DE

Antonio Roig

GRAN SURTIT EN SOMBREROS Y GORRES

~ á preus econòmics ~

EDUART ANDREU

Sastre.—Major, 36, pral.

SI VOLEN BEURER BO Y BARATO VISITEN LA CASA MOR

Es ont se beu lo millor vermout de Lleida & Rambla de Fernando

A LA SULTANA

venen uns sandwichs remu-
llats ab cervesa que s'ha de fe-
nir molt mal gust per no repeti.
OSTRES FRESQUES de tots preus

Bandes alpines, Gorres d'aviador, Ger-
seis y mitjes d'esport, se venen á casa 'n

JOAN PORÇA

✻ ✻ Plassa de la Sal

P. CASTRO

~ METJE RADIOLEC ~

Consulta: de 10 á 1 y de 6 á 8

Plassa de la Constitució, 19, principal.

Saló Porfoliograph

Avui, demá y cada dia els millors assumptes del
mon son projectats y estrenats abans qu' enlloc

= = PREU FITXO COM SEMPRE = =
Els dies de festa al - - - - -

* CINE MODERN *
- - - - - grans novetats

ARMENGOL

Inmens assortit de mobles
~~~~~ de totes classes ~~~~~

MOBILIARIS DE LUXE de diferents estils
LEITS DE FERRO DAURACS
Rambla de Fernando 16
(baixos de la fonda d'Espanya)

Devant per devant de cala Ciutat, s'ha es-
tablerit un nou comerç de

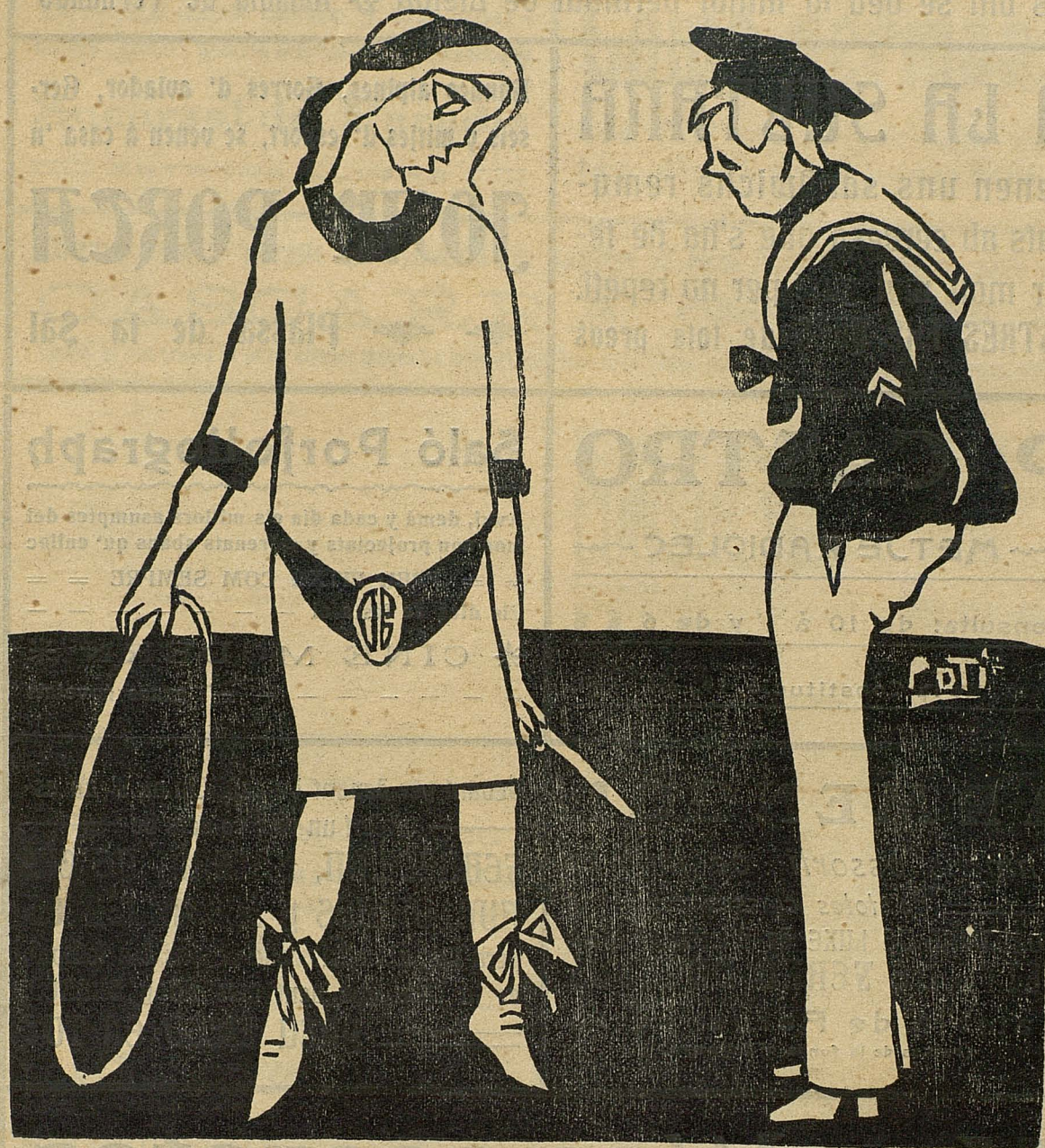
SERRATERIA, BANCERIA DE CU-
NYA, VIDRES y SERRAMENCES
pera tots els oficis, que segons diu tothom,
es la casa que vent mes BO y BARATO.

PREU FIEXO EN TOT

Malalties secretes

Consultori Estadella, Major, 92, pral.

—Poca solta, pendrem dos ous de la mona.

—Recoi, potser ja 'ls has remenat massa.